

Mrazivec

2920, Poslední rok prvního věku

Knih desátá

napsal Carlovac Townway

10. ledopádu 2920

Phrygias, Vysoká skála

ytost před nimi bezúčelně mrkala, otevírala a zavírala ústa, jako by si ověřovala jejich funkci. Mezi tesáky mu odkapávala drobná kapička slin. Turala nikdy předtím nic takového neviděla. Robustní plaz vzpřímený na zadních nohou podobně jako člověk. Minista nadšeně zatleskala.

Mé dítě, jásama. "Dostala se tak daleko za tak krátkou dobu. Na co jsi myslela, když jsi vyvolala tohoto daedrota?" Turele chvíli trvalo, než si vyjasnila, jestli vůbec na něco myslela. Sotva se vzpamatovala z toho, že se dostala za hranice reality do říše Zapomnění, hned narazila na tuhle odpornou příšeru a přivolala ji do svého světa mocí své mysli. Přemýšlela jsem o červené barvě, řekla Turala soustředěně. "O její jednoduchosti a sytosti. A pak jsem pocítila touhu a vyslovila zaklínadlo. A tohle jsem vyvolala."

Touha je pro mladou čarodějnici mocným nástrojem, řekla Minista. "A v tomhle případě posloužila dobře. Protože tenhle daedrot není ničím víc než jen prostou silou ducha. Dokážeš svou touhu stejně snadno i uvolnit?"

Turala zavřela oči a vyslovila propouštěcí zaklínadlo. Stvoření se za neustálého zmateného mrkání rozplynulo jako ranní mlha s příchodem slunečních paprsků. Minista svou žákyni z rodu temných elfů objala, potěšeně se usmívaje. Nikdy bych tomu nevěřila. Měsíc a den v naší komunitě a už ses dostala dál než většina zdejších žen. Koluje v tobě mocná krev, Turalo, dotýkáš se duchů, jako by ses dotýkala milence. Jednoho dne to tu povedeš, vidím to zcela jasně! Turala se usmála. Uznání jí dělalo dobře. Vévoda z Žalovínu si cenil její hezké tváře, její rodina, předtím, než ji zneuctila, si cenila jejích způsobů. Cassyr nebyl ničím více než jen společníkem, jeho uznání neznamenal nic. Ale s Ministou cítila, že je doma.

Ty to povedeš ještě mnoho let, má mocná sestro, řekla Turala.

Samozřejmě to mám v úmyslu. Nicméně duchové, přestože jsou skvělími, dokonale pravdomluvnými, společníky, se často zdráhají upřesnit jak a kdy. Ale není se jim do divit, vážně. Jak a kdy pro ně příliš neznamená, Minista otevřela dveře přístřešku a umožnila svěžímu podzimnímu vánku, aby rozptýlil trpký a hnilobný zápach daedrota. "Teď potřebuju, abys něco doručila do Útěchy. Je to jen týden cesty tam a týden cesty zpět. Vezmi si s sebou Dorjatu a Celefínu. Přestože se snažíme být soběstačné, některé bylinky tady nerostou. Také se zdá, jsme strašně rychle spotřebovali kvanta drahokamů. Je důležité, aby se lidé ve městě dozvěděli, že jsi jednou z žen Skeffingtonské komunity. Uvidíš, že výhody špatné pověsti značně převyšují jisté potíže, které z ní vyplývají."

Turala učinila, jak si přála. Když se svými sestrami nasedla na koně, přinesla Minista její dítě, malou pětiměsíční Bosriel, aby svou matku políbila na rozloučenou. Čarodějnice se zamilovaly do malého dunmerského dítěte, jehož otcem byl podlý vévoda a které se narodilo s pomocí divokých ajleidských elfů v lesnatém srdci říši. Turala se mohla spolehnout, že její sestry budou dítě chránit svými životy. Po mnoha polibcích a mávání na rozloučenou se tři mladé čarodějnice vydaly do lesa kypícího životem, pod příkrov červených, žlutých a oranžových barev.

12. Mrazivce 2920
Dwynnen, Vysoká skála

yla středa večer, krčma U odstrkovaného dikobraza byla zcela přeplněná. Obrovský oheň v jámě uprostřed místnosti vrhal na všechny hosty téměř zlověstné světlo a masa jejich těl tak vypadala jako děsivá tapisérie inspirovaná Arcturianskou herezí. Cassyr se usadil na své obvyklé místo ke svému bratranci a objednal si korbek piva. Už jsi viděl barona? zeptal se Palyth.

Jo, možná pro mě má nějakou práci v paláci Urvaius, řekl Cassyr hrdě. "Ale víc ti říct nemůžu. Však víš, státní tajemství a tak. Proč je tu dneska sakra tolik lidí?"

Do přístavu dorazila nákladní loď temných elfů. Přijíždějí z války. Jen jsem čekal, až se sem dostaneš, abych tě představil jako dalšího veterána.

Cassyr zrudl, ale dokázal se ovládnout natolik, aby se zeptal: "Co tady dělají? Bylo vyhlášeno příměří?"

Nevím, jako to celé bylo, řekl Palyth. "Očividně ale spolu císař s Vivecem zase jednájí. Táhle ti chlápci tu měli něco zkontrolovat a zjistili, že v Zátoce je bezpečno. Ale jestli se chceme dozvědět všechno, museli bychom si s nimi promluvit."

S těmito slovy Palyth stiskl ruku svého bratrance a zatáhl jej směrem na druhou stranu baru tak nečekaně, že se Cassyr musel ze všech sil snažit, aby neupadl. Dunmerští cestovatelé se rozesadili kolem čtyř stolů a bavili se s místními. Převládali mezi nimi laskaví, dobře oblečení mladíci, slušní obchodníci. Rozhovor oživovala bujará gestikulace zapříčiněná vypitým alkoholem.

Promiňte, přerušil Palyth jejich hovor. "Můj plachý bratrance Cassyr byl také ve válce, kde bojoval za živoucího boha Viveca."

Jediný Cassyr, o kterém jsem kdy slyšel, řekl jeden z dunmerů opile, se širokým přátelským úsměvem, potřásaje Cassyroví volnou rukou. "Byl Cassyr Whitley, o kterém Vivec prohlásil, že to byl nejhorší zvěd historie. Vinou jeho zpackané práce jsme ztratili Ald Marak. Ve tvém zájmu, příteli, doufám, že si vás dva nebude nikdo nikdy plést."

Cassyr se usmál a poslouchal, jak ten hulvát vypráví příběh jeho selhání s hojným přeháněním, které mělo za následek, že osazenstvo stolu řvalo smíchy. Několik očí se podívalo jeho směrem, nikdo z místních se však nechystal jim říct, že ten hlupák z jejich příběhu stojí přímo před nimi. Nejvíce ho pohledem propíchoval jeho bratranec, mladík, který věřil, že se do Dwynnenu vrátil jako velký hrdina. S každým převyprávěním jeho hloupost geometricky narůstala a jednou se to muselo donést i k baronovi.

Cassyr živoucího boha Viveca proklínal každým kouskem své duše.

21. Mrazivce 2920
Císařské Město, Cyrodiil

orda v zářivě bílém rouchu, které představovalo jednotný úbor kněžích v konzervatoři Hegaty Morwhy, dorazila do města zrovna v okamžiku, kdy odeznívala první zimní bouře. Oblaky se prodralo sluneční světlo a krásná mladičká redgardská dívka se svým doprovodem se objevila na jedné z hlavních tříd. Směřovala k paláci. Zatímco její sestra byla vysoká, štíhlá, kostnatá a domýšlivá, Corda byla malé děvče s kulatou tváří a širokýma hnědýma očima. Místní byli se srovnáním rychle hotovi.

Ani ne měsíc po popravě paní Rijji, zavrčela služebná při pohledu z okna a mrkla na svoji sousedku. A dokonce ani ne po měsíci po odchodu z kláštera, souhlasila s ní druhá žena, užívaje si ten skandál. "S touhle se to sveze. Její sestra nebyla žádný neviňátko a koukni, jak skončila."

24. Mrazivce 2920
Dwynnen, Vysoká skála

Cassyr stál v přístavu a pozoroval ranní déšť nad mořem. Škoda, pomyslel si, že trpí mořskou nemocí. Po celém Tamrielu, od východu po západ, pro něj už nic nebylo. Vivecká historka o jeho ubohých vyzvědačských schopnostech se rozšířila do každé hospody. Baron z Dwynnenu jeho kontrakt zrušil. Bezesporu se mu za to smáli i v Daggerfallu, Dawnstaru, Lilmothu, Rimmenu, Greenheartu a možná i v Akaviru a Jokudě. Možná by bylo lepší, kdyby skočil do vln a utopil se. Tyto myšlenky však v jeho hlavě dlouho nezůstaly: Netrápilo ho zoufalství, ale zuřivost. Bezmocný vztek, který nebylo možné nijak utišit.

Promiň, pane, řekl nějaký hlas za ním a donutil je vyskočit. "Nerad tě ruším, ale chtěl jsem se zeptat, jestli bys mi nedoporučil nějakou levnou krčmu, kde bych mohl strávit noc."

Byl to mladý muž, nord s vakem přes rameno. Očividně právě vystoupil z jedné z lodí. Poprvé po několika týdnech se na Cassyra někdo díval jinak než na kolosálního, proslulého idiota. Přes veškerou svou černou náladu nemohl jinak, než se chovat přátelsky.

Právě jsi dorazil ze Skyrimu? zeptal se Cassyr.

Ne, pane, právě tam se chystám, řekl mladík. "Snažím se dostat domů. Přijel jsem ze Sentinelu, předtím jsem byl v Stros M'kai, v Srdci Valenského lesa a předtím v Artaeu na Slunečním ostrově. Jmenuju se Welleg."

Cassyr se také představil a potřásl Wellegovi rukou. "Říkal's, že byl v Artaeu? Jsi Psijic?"

Ne, pane, už ne, pokrčil mladík rameny. "Propustili mě."

Víš něco o vyvolávání daeder? No, potřeboval bych uvalit kletbu na obzvlášť mocnou osobu, údajně živoucího boha, a nějak se mi to nedaří. Baronovi nesmím na oči, ale baronka má pro mě slabost a umožnila mi používat její vyvolávací komnatu. Ulevil si Cassyr. "Provedl jsem všechny rituály, učinil oběti, ale nic se nestalo."

To kvůli Sotha Sil, můj pane, odpověděl Welleg se zatřpklostí v hlase. "Daedrický princ souhlasil, že nebude vyvolán žádným nezasvěceným přinejmenším do konce války. Jednat s daedrami mohou pouze Psijici a několik kočovných čarodějů a čarodějnic."

Čarodějnice, jsi říkal?

29. Mrazivce 2920
Phrygias, Vysoká skála

vbledlé slunce probleskovalo mezi větvemi stromů lesa zastřeného mlhou. Turala, Dorjata a Celefína jely na koních po vlhké stezce pokryté tenkou vrstvou ledu. Zvířatům obtěžkaným nákladem v kopcovitém terénu ujížděly nohy. Turala se snažila krotit své nadšení z návratu mezi čarodějnice. Útěcha byla dobrodružstvím a pohledy obyvatel města, ve kterém se mísil strach s respektem, si přímo zamilovala. Ale vše, na co za posledních několik dní dokázala pomyslet, byl návrat mezi sestry a k svému dítěti.

Mrazivý vítr rozevlál její vlasy, takže neviděla nic než cestu před sebou. Jezdce, který se k ní ze strany blížil, neslyšela až do chvíle, kdy byl téměř u ní. Když se otočila a spatřila Cassyra, vykřikla překvapením i radostí zároveň, že se setkala se svým starým přítelem. Měl pobledlou a vyčerpanou tvář, ale přisuzovala to pouze útrapám cesty.

Co tě přivádí zpátky do Phrygiasu? Usmála se. "Nezacházeli s tebou v Dwynnenu dobře?"

Měl jsem se dobře, řekl Cassyr. "Ale potřebuju Skeffingtonské čarodějnice."

Pojed' s námi, řekla Turala. "Dovedu tě k Ministě."

Čtveřice pokračoval v cestě a čarodějky zasypávaly Cassyra historkami z Útěchy. I pro Dorjatu a Celefínu bylo opuštění farmy Starého Barbyna očividně něčím výjimečným. Narodily se tam, jako dcery a vnučky Skeffingtonských čarodějnic. Běžný vysokoskalský život byl pro stejně exotický jako pro Turalu. Cassyr toho moc nenapovídal, ale smál se a pokyvoval, což dívky povzbuzovalo k dalšímu vyprávění. Žádná z těch historek naštěstí nebylo o jeho vlastní hlouposti. Nebo mu ji přinejmenším nevyprávěly.

Dorjata zrovna byla uprostřed příběhu, který zaslechla v nějaké hospodě, o zloději, který byl zamčený v zastavárně, když vyjeli na známý kopec. Najednou utichla. Měli vidět stodolu, ale nic tam nebylo. Zbylí tři sledovali její pohled do mlhy a o okamžik později už co nejrychleji jeli k pozůstatkům bývalé Skeffingtonské komunity.

Oheň už dávno vyhasl. Nezbylo tu nic než popel, kostry a rozbité zbraně. Cassyr okamžitě rozpoznal známky skřetího útoku.

Čarodějky sesedly s koní a s námkem pobíhaly mezi troskami. Celefína našla potrháný kus zkrvavené látky, ve kterém poznala Ministin plášť. Přitiskla si jej k uslzené sinalé tváři. Turala volala Bosriel, ale jedinou odpovědí jí byl hvízdavý zvuk větru pohrávajícím si s nánosy popela.

Kdo to udělal? křičela s tvářemi zalitými slzami. "Přisahám, že vyvolám samotný plamen Zapomnění! Co udělali s mým děťátkem?"

Vím, kdo to byl, řekl Cassyr tiše. Slezl s koně a pomalu vyrazil k ní. "Tyhle zbraně už jsem viděl. Obávám se, že jsem ty demony viděl v Dwynnenu, ale nikdy bych si nepomyslel, že tě najdou. Je to práce vrahů najatých vévodou z Žalovínu." Odmíchl se. Lhát bylo tak snadné. Jen si skutečnost trochu upravil a přimyslel. A co víc, v podstatě hned viděl, že mu uvěřila. Její zášť vůči vévodově krutosti jako by časem otupěla, nikdy však zcela nezmizela. Jediný pohled do jejích planoucích očí mu prozradil, že dokáže vyvolat daedru a seslat svou i jeho pomstu na Morrowind. A co víc, věděl, že démoni uposlechnou.

A také uposlechl. Protože ještě mocnější silou než touha je zuřivost. A dokonce i zuřivost namířená proti špatnému cíli.